USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. U.,** zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Praha 10, Archangelská 1568/1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2021, č. j. 13 Az 41/2020-22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 8. 2020, č. j. OAM-383/ZA-ZA11-VL13-2020, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodnou. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem.

[2] Při posuzování věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Dne 10. 7. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, k níž při pohovoru mimo jiné uvedl, že celý život žil v Moldavsku v obci Susleni, od roku 2006 pracoval v Rusku a do země původu se vracel pouze občas. Do České republiky původně vycestoval na 3 měsíce, ale rozhodl se zůstat, přestože neměl žádné pobytové povolení. Od října 2019 strávil šest měsíců v nemocnici kvůli problémům s plícemi; v červenci 2020 mu zbývalo do ukončení léčby, spočívající již toliko v užívání tří druhů léků, čtrnáct měsíců. Za léčbu musí nemocnici do pěti let uhradit 300 000 Kč. Legalizaci pobytu mu zkomplikovala pandemie koronaviru, při nelegálním pobytu byl přistižen policií a bylo mu uloženo správní vyhoštění do roku 2022. V případě návratu do vlasti by měl problémy, protože si vypůjčil 1 000 € od soukromé osoby; po splacení 1 400 € mu však jeho známá, která pracuje u policie, sdělila, že musí policii zaplatit 1 500 € jako poplatek za opožděnou platbu. Ve vlasti nikdy neměl problémy se státními orgány, pouze byl jednou přistižen při

řízení pod vlivem alkoholu. V Moldavsku nebude schopen vydělat peníze, které v České republice dluží, a zatím nemá jiné řešení než požádat o mezinárodní ochranu.

[3] Městský soud uvedl, že vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, výslovně zmiňuje Moldavsko jako bezpečnou zemi původu; žalovaný tedy mohl bez dalšího uzavřít, že jde z hlediska azylového práva o bezpečnou zemi. I přesto žalovaný provedl důkaz zprávou Ministerstva vnitra nazvanou *„Hodnocení Moldavské republiky jako bezpečné země původu, stav: červen 2019“*, z níž ověřil, že situace v Moldavsku nedoznala změn, jež by mohly svědčit o zhoršení situace jeho občanů ve vztahu k azylovému právu. Tím splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu.

[4] Dále městský soud upozornil, že za uvedené situace je to žadatel o mezinárodní ochranu, kdo musí prokázat, že v jeho konkrétním případě daný stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze. V posuzované věci žalobce tvrdil, že se do Moldavska nemůže vrátit zejména kvůli špatné ekonomické a bezpečnostní situaci v zemi. Dle městského soudu však bylo tvrzení ohledně bezpečnostní situace vyvráceno informacemi o Moldavsku (které splňují požadavky vymezené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81); nevyplývá z ní, že by tato země byla na pokraji občanské války, nebo že by zde byli utlačováni protiruští aktivisté a že by jim hrozilo pronásledování, jak žalobce uváděl v žalobě. Rovněž ekonomické potíže nespadají pod žádný azylově relevantní důvod. Důvodem udělení mezinárodní ochrany nemůže být ani tvrzená nespokojenost žadatele se stavem dodržování lidských práv. Konečně, ani zdravotní stav žalobce není tak vážný, aby byl důvodem vyhovění jeho žádosti o mezinárodní ochranu, protože jej lze léčit pouhým užíváním léků dostupných též v zemi původu žalobce. Žalobce tedy neprokázal, že v jeho případě nelze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu a rozhodnutí žalovaného tak z hlediska zákona obstojí.

[5] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou podřazuje pod důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Kasační stížnost je nicméně pouhou rekapitulací dřívější argumentace v azylovém řízení a parafrázováním žalobních námitek; výtky vůči napadenému rozsudku jsou formulovány jen zcela obecně. Stěžovatel tvrdí, že skutkové závěry napadeného rozsudku nemají oporu ve spisu a že se městský soud nevypořádal se všemi prezentovanými důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu; naopak je místy zlehčoval a zčásti ignoroval. Stěžovatel přitom jasně vyjádřil obavy z návratu do vlasti z důvodu tamní katastrofální ekonomické situace, množících se případů vražd a hrozícího nebezpečí pro civilní obyvatelstvo. Trvá na tom, že pokud by městský soud ověřil jím tvrzené skutečnosti, musel by dojít k závěru, že je dán přinejmenším důvod k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Městský soud tedy dostatečně nevyvrátil argumentaci, která jednoznačně potvrzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku. Uvedl, že kasační stížnost pouze kopíruje žalobní námitky s tím rozdílem, že tvrzená pochybení jsou nyní místo správních orgánů připisována městskému soudu. Napadený rozsudek považuje za přezkoumatelný, naopak stěžovatel neprokázal, že by v jeho případě nešlo Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu.

[8] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení důvodnosti kasačních námitek, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

[9] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[10] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládalo zásadní pochybení městského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Tyto judikatorní závěry, vyslovené v době, kdy byl institut nepřijatelnosti vyhrazen pouze pro věci mezinárodní ochrany (tj. do 31. 3. 2021), jsou i nadále plně aplikovatelné, neboť recentní znění § 104a s. ř. s. pouze rozšířilo okruh případů, ve kterých se tato procesní podmínka zjišťuje.

[11] Předně nelze přehlédnout, že stěžovatel v kasační stížnosti žádný důvod její přijatelnosti neuvádí. Nepředestřel v ní ani žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatel v zásadě namítá pouze obecně vadu napadeného rozsudku spočívající v tom, že je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[12] Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu (tj. těžká procesní vada) by důvod přijatelnosti založit mohla, městský soud však v napadeném rozsudku dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě odpověděl na všechny uplatněné žalobní námitky (viz zejména odstavce [14] až [21] jeho odůvodnění); nebylo přitom jeho povinností vypořádat se také s tvrzeními uvedenými pouze v žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Azs 159/2021-23). Napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný a kasační soud nezjistil ani žádné jiné pochybení městského

soudu ve smyslu výše uvedeného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. Skutkové závěry městského soudu přitom zjevně vycházejí z obsahu spisového materiálu shromážděného žalovaným.

[13] Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že městský soud pochybil, pokud z tvrzení stěžovatele nedovodil existenci azylového důvodu ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu (humanitární azyl), stěžovatel nikterak nepolemizuje s odkazem městského soudu na dikci ustanovení § 16 odst. 3 zákona o azylu (viz odst. [12] odůvodnění napadeného rozsudku), podle kterého se v případě zamítnutí azylové žádosti podle § 16 odst. 2 citovaného zákona existence tohoto azylového důvodu neposuzuje.

[14] Nejvyšší správní soud tedy z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[15] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu totiž představuje odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost zjednodušený meritorní přezkum, nelze jej proto ztotožnit s jinými případy odmítnutí kasační stížnosti, například pro neodstranění vad či z důvodů stanovených v § 46 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Na danou věc proto nedopadá pravidlo uvedené v § 60 odst. 3, větě první s. ř. s., dle něhož *žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.* Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá žádný z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. srpna 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu